

2.

En Wisa jag sjunger med sorgesfullt med,
 Mitt hjerta med angsten är fullt; En
 jag hafver månat den wadman till god, Com
 jag älsket mera än guld; Svarar skall jag dig
 kunna, Mitt lida Gudarna, Com fordom
 har wadit mig fullt?

Den Andra:

Der vill jag bo,
 och, till jag af döden får skönare ro,
 med hatten i hand, wadta herrgårdsgården,
 förtälla min saga och sköna wunden
 på hafvet.

11.

Störstentull blif
 en rådbande engel, min herre! och gif
 mig halmstättar tojan, som står på näst
 der borta bland träden i gröna gräset
 på hafvet.

10.

Jag har el bror,
 och el någon solter sig till mig förtor.
 Göt mig ingen färlets blommar knoppas,
 och ingen ting mera jag har att knoppas
 af hafvet.

9.

12. Gud Fader, Gud Son och den he-
 lige And', Som högst uti Himmelen bor;
 Han hjälpe oss till det himmelska land, När
 wi skiljas från denna jord. Jag suckar och
 önskar, Gud låte oss grönas, Bland Eng-
 lar i salighet stor.

9.

En Wisa jag sjunger med sorgesfullt med,
 Mitt hjerta med angsten är fullt; En
 jag hafver månat den wadman till god, Com
 jag älsket mera än guld; Svarar skall jag dig
 kunna, Mitt lida Gudarna, Com fordom
 har wadit mig fullt?

8.

En Wisa jag sjunger med sorgesfullt med,
 Mitt hjerta med angsten är fullt; En
 jag hafver månat den wadman till god, Com
 jag älsket mera än guld; Svarar skall jag dig
 kunna, Mitt lida Gudarna, Com fordom
 har wadit mig fullt?

7.

En Wisa jag sjunger med sorgesfullt med,
 Mitt hjerta med angsten är fullt; En
 jag hafver månat den wadman till god, Com
 jag älsket mera än guld; Svarar skall jag dig
 kunna, Mitt lida Gudarna, Com fordom
 har wadit mig fullt?

6.

En Wisa jag sjunger med sorgesfullt med,
 Mitt hjerta med angsten är fullt; En
 jag hafver månat den wadman till god, Com
 jag älsket mera än guld; Svarar skall jag dig
 kunna, Mitt lida Gudarna, Com fordom
 har wadit mig fullt?

5.

Jag älsket för fordom wad tillboda:
 min regel wad wadman eller förfoda
 på hafvet.

GS 454

Twenne wadtra

Wisor,

Den Fösta:

Den gamle Sjömannen.

På haf och wåg, &c.

Den Andra:

En Wisa jag sjunger med sorgesfullt, &c.

Sjungas efter eget behag.

Köstar i B:co.

Göteborg,
 tryckte hos Samuel Norberg, 1843.

11. Min vaka jag kuter och binder
 af, jag lät för hvar förtig minut, Som
 jag hvarer nufört utaf min vaka, Gå
 det, ty vakt, nu är det. Mitt hjerta dig
 gånner och aldrig förglömmer, Gårdan man
 mig vider bär ut.

10. Min fader är dö och min moder
 är död, Sjället skall jag väl lita uppå, Säg-
 tungen och vänner de kanna mig ej, Går det
 mig så illa munda gå; Men hade jag vaka-
 gar, Jag skulle varit i vaka, Sjället i vaka

9. Min lycka är alldeles slagen omkull,
 Jag vill jag lida stort smärta, Jag vill jag
 jag lida i smärta, Men jag vill jag lida,
 och vill jag lida, Men jag vill jag lida,
 och vill jag lida, Men jag vill jag lida,

8. Svart skall jag mig vända jag u-
 slaste träl, Jag är såsom seglen på qvist,
 Som hvar en allena den mörkaste qväll, Jag
 hafver min käreaste mist; Men hade jag pen-
 gar, Å gårdar och drängar, Jag hade på
 vänner ej brist.

7. Jag vill i minnet få se för-
 mig vill jag se, Jag vill jag se, Jag vill jag se,
 Jag vill jag se, Jag vill jag se, Jag vill jag se,
 Jag vill jag se, Jag vill jag se, Jag vill jag se,
 Jag vill jag se, Jag vill jag se, Jag vill jag se,

2. Jag ville mist vaka mitt hjerteblod
 rd', Allena jag sänge med fröjd, Sjället
 att vänner den tåkaste md, Till farfel för
 mig vore bidd; Men jag är förtiga, Mitt
 guld ej mänd kringa, Som skulle dig göra för-
 nöjd.

3. Svart skall jag mig vända jag u-
 slaste träl, Jag är såsom seglen på qvist,
 Som hvar en allena den mörkaste qväll, Jag
 hafver min käreaste mist; Men hade jag pen-
 gar, Å gårdar och drängar, Jag hade på
 vänner ej brist.

4. Men hvad skall jag säga? jag var
 icke vakt, Att du skulle blifva min vän,
 Den lyckan hon var mig af Gud ej befrädd,
 Men han kan dock hjälpa mig än, En fat-
 tig måste leva Fast han med tålg-knifvar,
 Ej guld det får skära så jämnt.

5. Men ett mig förtä: jag lider stort
 mehn Utaf mina vänner mun. De dö
 min ångslan, de lägga en sten På borden
 som är mig så tung; De se att jag stjerper,
 Slätt ingen mig hjälper, De trycka mig ned
 uti grund.

6. Den rika uppsätter sin näsa i sky,
 Allt efter hans pipa måst gå; Den fattige
 blifver förtä i sky, Han måste dem ta-
 na ändå; Den arme måste lida, Stor mot-
 gång och qvilda Utaf dem som mera förmå.

Den gamla Sjömannen.

1.
 På haf och våg
 jag lefvat och verklat bland tackel och tåg.
 Men nu är jag gammal och grånad worden,
 och söker mig ro hos min moder jorden
 vid hafvet.

2.
 I forna dar,
 var armen så kraftfull och blicken så klar.
 Jag lyckliga dar då såg från stäfwen,
 och kastade ankar invid dem äfven
 i hafvet.

3.
 Jag vida for.
 i norr och i söder en stormilens bror,
 med svällande segel å bdljor höga,
 med långtande hjerta och dppet dga
 på hafvet.

4.
 Ty all min lust
 var gynnande vind och en främmande lust.
 Jag